

Womhaj Bóh!



Cizklo 17.
28. haprleje.

Lětnik 5.
1895.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Šmolerjez knihiczišczereni w Budyschinje a so tam dostacž sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 mp.

Misericordias Domini.

Jan. 10, 14: „Ja bym tón dobry pastyr, a snaju šwoje wowzy, a wone mje snaja.“

„Mi by ty njeinaty! takle husto něchtó nikomu rjeknje, hdyž jeho tón tamny, kiž je do nudy pschischoł, wo něčo prošny. Tak dolho, kaž so czi na šwěcže derje dže, so masch tu wscheho došč, tak dolho by wjele druhim derje snaty a masch tu wjele dobrnych pscheczelom. Ale počnje teby nusa tšchicž, tehdy njecha cze ničtó wjazny snacz, tehdy wšchelačich ludži doma njenadeńdžeich, hdyž sechzelsch s nimi porěcžecž a jich wo něčo poprošnječ. Takle czi woni cžinja, — teby woni lubo nimaja, ale to, šchtož je twoje. Tak dolho, kaž czi wšcho k šbožu dže, džerža so woni k tebi. Wjadnje pak czi twoje šbože, šwjadnje czi s nim wšcha jich lubosč a dobra myšl. Pscheczeljo w nudy so na šwěcže žadni a rědžny ludžo.“

Nasch luby šbožnik pak wschě šwoje wowzy derje snaje a ma je wschitke lubo. Njedyrbjal tež pastyr šwoje wowzy snacz, pata šwoje kurjotka, nawožjenja šwoju nje-wještu? Haj, šawěrnje, wón mje snaje, ja bym jemu snaty. Nještara so šwět wo mnje, — wón mój šbožnik, šebi je mnu prózu a štarosč cžini. Man a macž mje wopuschcžitaj, ale tón šnješ mje k šebi wošnje. To šebi nikomu wurěcžecž njedam, so by wón tajkile pschecžimo nam njebył.

Wón šam, Boži Šsyn, chže mój pastyr byč, duž so jemu wschón podam a so dam wot njeho wjesč, dokelž wěm, so mje tón na prawu šelenu pastwu powjedže, mje

k cžerštwej wodže dowjedže, a so mje wofšchemi se šwojim lubym šłowom, mje šakita pschede wschej šchodu a mje wobarnuje pschod šlym njepscheczelom. Kaž wowcžet šwojemu šadlu do přědka štupa, a jeho šadło pošluschne sa nim cžehnje, tak chzu tež ja špochi na teho hladacz, kiž mi do přědka dže se šwojim lubym milym pastyrškim kjom. Wón mje snaje, wě, šchto šebi moja duscha žada, a po cžim so jej štyšcže, wě, kajku šrudobu mam na wutrobje, a pschińdže mje wuspokojicž. wě, kajki bym šlaby a bješ njeho wopuschcženy. A kajku lubosč mi wón štajnje wopokaze! Šsobu sa mnje je so wón dał na kšchiz pschibicž, a sa mnje je wón tam horka w šwojim njebjeskim raju město pschihotował, na kotrež chže mje junu k šebi domoj dowjesč, hdyž šměju tónle mój šemški cžas wotběžany a pschětraty. — Derje nam, so mamy tu tajkeho šnješa sa šwojeho pastyrja!

Ty, nasch luby pastyrjo, šnježe šesu, wottant šam naschej wuschi so móhli štajnje šlyšcžecž, kak ty naš wolašch. Wubudž w naš wschěch twoju lubosč, so chžyli s wješelom na twój wabjaty a napominaški, trošchtowaty a powuczazny hlóš pošluchacz. Špožcž, so chžyli štajnje sa tobu kšhodžicž, pschi tebi wostacž a so wot teby nješnucž, dońž naš nješny wudowjedł do wěcžneho žiwjenja. Šamjen.

Ty dyrbišch šwjaty džen šwjecžicž.

(Pofracžowanje.)

Dželaczeryo pschisłubichu. šenož Frank Edwards s hłowu wijesche. Wón šebi na ščezju kasnju myšlesche: „Ty dyrbišch šwjaty džen šwjecžicž!“ A jemu do myšlow njechasje, so

Kaž Bóh w njebju chze.

Mat. 6, 10.

Hłóž: O Božo lubošny.

Kaž Bóh we njebju chze,
Taf chzu tež ja na semi;
Kaž Bóh we njebju chze,
Taf njech dže w jeho mjeni;
Hdyž džěło spoczynam,
Njech po joh' woli dže,
Dha žohnowanje mam,
Kaž Bóh we njebju chze.

Kaž Bóh we njebju chze,
Njech dže mi we žiwjenju;
Taf kaž... že mje,
Eso podam žyle jemu:
Ja jeho lubuju,
Wón prawy Bótcžez je,
Duž žo jom' dowěrju,
Kaž Bóh we njebju chze.

Kaž Bóh we njebju chze,
Taf dyrbi jeno wostacž,
Ja wschitto swólniwje
Chzu i jeho ruki dostacž:
Bóh dobre dawa mi
A hnadnje idžerži mje,
Duž praju pschi žebi,
Kaž Bóh we njebju chze.

Kaž Bóh we njebju chze,
Tež hdyž mje nuša tšóczi
Wo wschědny khlěb tu mje,
Wón jěm we žylsach, w poczi:
Ja jeho džěcžo žym,
Bóh žlychi wolanje,
Khlěb dawa w čažku wschěm,
Kaž wón we njebju chze.

Kaž Bóh we njebju chze,
So mam ja žrudžby wjele,
Dha Bóh mi ščěrpliwosčž
We mojim kschizju ščezle,
Wje w žrudžbje pošylmi
A tež mje troschtuje,
To dušchu wofšchewi,
Kaž Bóh we njebju chze.

Kaž Bóh we njebju chze,
So čžerpju tudy jara,
Dha Bóh tež wěscžez dže,
Eso žwěru ja muje stara;
Hdyž jeho pomoz mam,
Tež se mnu derje dže:
Duž praju tu a tam,
Kaž Bóh we njebju chze.

E. S.

S Jerusalema do Jericha,

abo: Se Bóh ja naž, šchto chze pschecžiwno nam byczž?

Se žwjateho ščzenja je kóždemu snate, taf bč žo něhdy nětomu ščschlo, kiž duzy po pucžu i Jerusalema do Jericha čžehujesche. Nješćničomni: kšóšnižy bčchu jeho pschěbili, wscheho wurubili a na pol morweho na pucžu ležo wostajili. Ale tamny žmilny Samariski žo nad nim pošmili, jeho něhdy na hospodu dowjedže; hdyž jeho taf dolho pytašche a hladašche, doniž tamny wbohi njebč i nowa wožiwil.

Tale krajina je pak hiščeže dženzža straschna. Duž tam po tymle pucžu nihtó rady žam njeidže, dokelž žo kóždy boji, žo mohlo žo jemu runje taf ščezž, kaž něhdy tamnemu wbohemu židej.

Wšchěd něšchto lčtami bč žebi něšajki mlodny čžlowjek i Nčmžow, rjemješłnik, kiž bč žo do žusby podal a po wschěch krajach wokolo

čžahal, žamyšłil, tež do žlubjeneho kraja podacž, žebi tam te žwjate mčsta a mčstna wschě wobhladačž a žo po tym jažo domoj k žwojim wrčezicž. Wjenes wón žamych nješćesche, ale wulke dowěrjenje do Boha, žo budže jemu tón psche wscho pschepomhacž. Duž našch mlodženz pschezo dale a dale štušasche, pschidže hacž do Egyptowskeje, tam žo na kóždi kapitanej ja pomoznika pschistaji, žo mohł žebi něšchto žšěbornych jažłuzicž, a pschidže na wschěm pošledku dale a dale, hacž do žameho Serusalema. Wot tam poda žo na pucž do Sericha. Ale lčdy bč kšětru kšwilu žwój pucž šchol, pschihnachu rubježni beduinojo (Arabižy) na njeho, wschachu jemu wschitto, šchtož mčesche pschi žebi, šedrechu jemu wschchu draštu se žiwota a wostajichu jeho čžěl-nahého na pucžu ležo.

Wšcho to bč žo i wulkim kšwatom ščalo. Našch pucžownik pak jako tam lutki žam štejesche, wscheho porubjenu, šchtož bč mčl, bč tola žwoju wěru do Boha nješhubil, duž žebi pschi wschěj žwojej nušy tón kščlusch i hložom jašpěwa:

Šed'n twjerdy hród je našch Bóh žam,

Wón dobra, žylua ščala.

Wón se wschěj nušy pomha nam,

Kiž je naž jašchijała; atd.

Jako žebi pak tónle wbohi i mčžnym hložom tafle špěwasche, pošastachu čži rubježni beduinojo kšwilu, hladachu kčžblimi na njeho a pschihnachu na jene dobo wschitžy šažo žem k njemu, pošožichu jemu wschě jeho wurubjene smachi, drobki a wscho hewasche k nohomaj a hnachu na to wschitžy w ščoku wot njeho.

Tamny wbohi, nětkle i nowa se žwojej dotalschěj nadobu wobdarjenu, pak žebi pódla žwój luby kščlusch dospěwa a čžehujesche wješchly wotžal žwój pucž dale do Sericha.

Wón je po tym druhim žwoju pomčtu žalosčž wupowjedal. Čži pak žu jemu tu wčž tafle wuložili. Tamni rubježni žu žebi, jako teho wboheho špěwacž jašlyšchachu, wschitžy myšłili, žo žu čžlowjeka wurubili, kiž pschi žanym žwojim ščrowym rošomje njeje, ale je wschón šawrótnjenu, dokelž žebi, runjež bč wurubjenu, tafle wješchly špěwasche a niž kufka šrudoby njepošasa, duž bčchu jemu, — dokelž jich wěra jim kasa, žanemu wrótnemu ničžo njepošranječž — wscho pošranjene šažo donješli. Tafle bčchu žebi wschaf to tež woprawdže tamni rubježnižy myšłili.

Wny pak prajimy, — a tafle je to tež šawěscžez bylo — Bóh luby šnješ je tutemu wbohemu čžlowjesej na pomoz pschischol a je jemu jeho wěru a dowěrjenje do Boha i tym wobtrucžil, žo bu na tajke špodžiwne waschuje se wscheho žwojeho špytowanja wumoženu.

Šchorjenu a bčdny bč dženzža tón a tamón k njemu pschischol, ale nětkle wot njeho wschitžy wuštruwjenu žwoju drohu domoj du. Wšchěm bč tónle lčkar i Šraela wupomhal. Žylicžki dženi bč mčl našch šnješ wjele, wjele džčlacž a žo wupróžowacž. Wo wschě tele dušche bč mčl žo staracž, bč žo dyrbial bčžicž i malowěru žwojich wučžownikow a wjšche wscheho hiščeže i pschidwěru a i njerošomom wšchelakich žusych ludži. Nětkle pak je žo jeho dženi minyl a i nim žobu wschčo jeho wschědne džěło. Duž je žwojich wučžownikow wot žo wupušchěžil. Čži pak žu žo na žwój čžolm pošhnyli a na jšor wujčli. Lutki žam wón horje na horu dže, žo mohł žo na ujej k Bohu pomodlicž. Se žwojim wschědny m džčlom bč našch šnješ hotowy; — nětkle dondže do čžišchiny, žo mohł žo tam k Bohu modlicž.

(Ščbncženje pschichodnje.)

Něšchto k rošpominanju.

Šchtož je psches čžlowjekow nješbožowny, tón hladaž, žo žebi Boha ja pschecžela idžerži, žo mohł žo pschezo se žwojim horjom k jeho wutrobje pschiblicž a tam žo wupłatačž.

„Pomhaj Bóh“ je wot nětkla niž jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschėdawačnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž lčta płacži wón 40 np., jenotliwe čžiščla žo po 4 np. pschėdawaju.